

[Thorkil Kristensen.]

Nogle vil have Europas forenede stater lavet inden påske, andre tror, at vi aldrig når blot tilnærmelsesvis så langt. Jeg tror ikke, at man her skal forsøge at lægge sig fast på noget bestemt program. Man skal stile højt i det lange løb, men man skal se sig godt om undervejs, så man ikke foretager skridt, der giver bagslag, fordi de er dårligt underbyggede. Derfor er det rigtigt, at man nu begynder med en rådgivende forsamling og ikke mere i første omgang. Det Europa, som denne forsamling foreløbig omfatter, er jo kun en del af det samlede Europa. Det er nødvendigt at begrænse sig til de demokratiske lande i Vesteuropa i øjeblikket, men det må naturligvis ikke betyde, at vi accepterer det nuværende jerntæppe som en permanent institution. Det må være målet efterhånden at inddrage flere andre europæiske stater i det, der her foretages.

Det, som er det afgørende nye ved dette forslag, er jo ikke den ministerkomité, som skal nedsættes. Der har været mange europæiske ministermøder, og der er allerede i forbindelse med Marshallorganisationen noget i retning af et permanent ministerråd. Det, som er det nye, er den rådgivende forsamling, et rådgivende parlament for en række europæiske lande under eet. Jeg er glad for, at man har fulgt den linie at lade repræsentanterne til denne forsamling udpege af de pågældende landes parlamenter og ikke af deres regeringer. Det må naturligvis betyde, at de 4 mand, der kommer til Strasbourg her fra Danmark, ikke får instruktioner fra regeringen, hverken om, hvordan de skal tale, eller om, hvordan de skal stemme dernede. Kun ved at det er parlamenterne, der udpeger de pågældende, kan Eurparådets rådgivende forsamling blive det, den skal være i første omgang, nemlig et talerør for Europas offentlige mening.

Der er et spørgsmål, man kan gøre sig i denne forbindelse, og det er, om det ikke er betænkeligt at skabe en ramme, før man ved noget mere bestemt om, hvilket indhold denne ramme skal have. Den eneste risiko, jeg kan se ved det, der er her besluttet, er den, at den forsamling, der nu skabes, kommer til at tale ud i den tomme luft, fordi der er for lidt samling på de mål, man stiller sig.

Derfor synes jeg, det bør være klart, at man med denne forsamling og med den samling af de europæiske lande, som her er begyndt, skal stile efter noget mere vidtgående. Man skal stile efter, at de europæiske lande gradvis lægger noget af deres suverænitet

over til den større enhed. Det må være konsekvensen. Man kan ikke få et samlet organ, som har nogen styrke og nogen autoritet, medmindre de enkelte lande efterhånden er villige til at afgive noget af deres suverænitet til fordel for helheden. Man kan ikke både have sin fulde selvstændighed og dog forlange, at en række lande sammen skal optræde som en enhed overfor den omliggende verden. Men dette må naturligvis komme gradvis, og man må finde de områder, hvor man lettest uden større forstyrrelse kan begynde at afgive suveræniteten til helheden.

Derfor er det ganske overordentlig vigtigt, ikke mindst i den først tilstundende samling, at Det europæiske Råd taler om noget, der er håndgribeligt, og noget, der er konkret. Vi skal naturligvis ikke her i Danmark alene bestemme, hvad denne forsamling skal tale om. Jeg finder anledning til at nævne to eksempler på emner, som det forekommer mig, at det vil være naturligt, vi søger at få inddraget under Det europæiske Råds behandling. Det ene er et spørgsmål af politisk art. Jeg tænker på spørgsmålet om mindretallets stilling i de europæiske lande. Skal Europa efterhånden smelte sammen til en fastere enhed, så må de stridsspørgsmål, der findes mellem de europæiske folkeslag, efterhånden afvikles. Vi må finde frem til en sådan form, at de europæiske folk kan leve ved siden af hinanden uden at tænke på, hvordan de nu bedst kan skade hinanden, eller hvordan de nu bedst kan klare sig overfor naboen i de stridsspørgsmål, der findes. Derfor er det godt, at vi nu har fået dette store forum, hvor sådanne spørgsmål kan drages frem. Hvis et mindretal, der hører til et folk i Europa, findes indenfor statslige rammer, som omgrænser et andet folk, så bør mindretallet have en menneskelig behandling, og det bør, hvis det ikke får det, kunne appellere til den europæiske forsamling, fordi det også er af europæisk interesse, at disse spørgsmål løses på demokratisk vis og ikke med magt. Ingen vil være i tvivl om, hvilket specielt spørgsmål en dansk tænker på, når man siger noget sådant.

Det andet spørgsmål, jeg mener denne europæiske forsamling bør tage op og gøre det allerede nu i sommer, er spørgsmålet om en friere handel indenfor det europæiske folkesamfunds rammer. Det har været en stor ulykke for verdensøkonomien og derigennem i virkeligheden indirekte også for det politiske forhold mellem landene, at vi har fået en binding af handelen gennem gensidige aftaler, der mere og mere går i